

Сийрат дарслари (41-дарс)

СИЙРАТ
дарслари 41-дарс

Сийрат дарслари Шайх Мұхаммад Содиқ Мұхаммад Юсуф роҳимаҳуллоҳнинг
«Бу – Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам» таржима китоблари ва
«Ҳадис ва ҳаёт»нинг 19-жузъи асосида бериб борилади. Мавзуларнинг тўлиқ матни
билин танишиш учун китобнинг ўзига мурожаат этиш тавсия этилади.

16:00 / 19.07.2019 4987

Мусулмонлар бир-бирларига ака-уқадир

220. Жобир ибн Абдуллоҳ розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Каъба бино қилинганда Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам ва Аббос тошташий бошлашди. Аббос Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга: «Изорингни бўйнингга солиб ол. Тошдан сақлайди», деди. Шунда у зот ерга йиқилдилар ва кўзлари осмонга қараб қолди. Сўнгра ҳушларига келиб: «**Изорим! Изорим!**» дедилар ва изорларини ўзларига ўраб олдилар».

Бухорий ва Муслим ривоят қилишган.

Бошқа ривоятда: «Ҳушдан кетиб йиқилдилар. Кейин у зот соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳеч яланғоч ҳолда кўринмадилар», дейилган.

Бухорий ва Муслим ривоят қилишган.

221. Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Бир куни Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга гўшт келтирилди. Шунда у зотга қўл гўшти тутилди. У зот уни хуш кўрар эдилар. Ундан биртишладилар-да: **«Мен Қиёмат куни одамларнинг саййидиман. Биласизларми, нима учун Қиёмат куни Аллоҳ аввалгилару охиргиларни бир жойга жамлайди? Уларга чақирувчини эшилтиради, уларни кўз кўради, қуёш яқинлашади ва одамларга**

улар тоқат қила олмайдиган ҳамда күтара олмайдиган ғам-ғуссалар етади. Шунда одамлар бир-бирлариға: «Одамга боринглар», дейишади.

Шунда улар Одамнинг олдига бориб: «Эй Одам! Сен башариятнинг отасисан. Аллоҳ сени йиғли билан яратган ва ичингга йиғли руҳидан пуфлаган ҳамда фаришталарга амр қилганда улар сенга сажда қилишган. Роббинг ҳузурида бизга шафоатчилик қил. Бизнинг нима бўлаётганимизни кўрмаяпсанми? Бизга етган нарсани кўрмаяпсанми?» дейишади. «Шубҳасиз, Роббим бугун бир ғазабга келдики, ундан олдин ҳеч бунга ўхшаш ғазабга келмаган эди. Бундан кейин ҳам зинҳор бунга ўхшаш ғазабга келмайди. Албатта, У зот мени дараҳтдан наҳий қилган эди. Бас, мен Унга осий бўлдим. Ўзимни биламан. Ўзимни биламан. Сизлар мендан бошқага боринглар. Сизлар Нуҳга боринглар», дейди Одам уларга.

Улар Нуҳга бориб: «Эй Нуҳ! Сен ерга юборилган биринчи Расулсан. Аллоҳ сени «шокир банд» деб номлаган. Роббинг ҳузурида бизга шафоатчилик қил. Бизнинг нима бўлаётганимизни кўрмаяпсанми? Бизга етган нарсани кўрмаяпсанми?» дейишади. «Шубҳасиз, Роббим бугун бир ғазабга келдики, ундан олдин ҳеч бунга ўхшаш ғазабга келмаган эди. Бундан кейин ҳам зинҳор бунга ўхшаш ғазабга келмайди. Албатта, менинг қавмимга қилган бир дуоибадим бор. Ўзимни биламан. Ўзимни биламан. Сизлар Иброҳим алайҳиссаломга боринглар», дейди Нуҳ уларга.

Улар Иброҳимга бориб: «Сен ер аҳли ичидан Аллоҳнинг набии ва халилисан. Роббинг ҳузурида бизга шафоатчилик қил. Бизнинг нима бўлаётганимизни кўрмаяпсанми? Бизга етган нарсани кўрмаяпсанми?» дейишади. «Шубҳасиз, Роббим бугун бир ғазабга келдики, ундан олдин ҳеч бунга ўхшаш ғазабга келмаган эди. Бундан кейин ҳам зинҳор бунга ўхшаш ғазабга келмайди. Кейин «ёлғон»ларини зикр қиласи ва: «Ўзимни биламан. Ўзимни биламан. Сизлар мендан бошқага боринглар. Сизлар Мусо алайҳиссаломга боринглар», дейди Иброҳим уларга.

Улар Мусо алайҳиссаломга бориб: «Эй Мусо! Сен Аллоҳнинг Расулисан. Аллоҳ сени йиғлини гаплашиши билан одамлардан фазилатли қилди. Роббинг ҳузурида бизга шафоатчилик қил. Бизнинг нима бўлаётганимизни кўрмаяпсанми? Бизга етган нарсани кўрмаяпсанми?» дейишади. «Шубҳасиз, Роббим

бугун бир ғазабга келдики, ундан олдин ҳеч бунга ўхшаш ғазабга келмаган эди. Бундан кейин ҳам зинҳор бунга ўхшаш ғазабга келмайди. Албатта, мен ўзимга қатл қилиш амр қилинмаган бир жонни қатл қилганман. Ўзимни биламан. Сизлар Ийсо алайҳиссаломга боринглар», дейди.

Улар Ийсо алайҳиссаломга бориб: «Эй Ийсо! Сен Аллоҳнинг расулисан. Одамларга бешикда гапиргансан. Сен У зотнинг Марямга илқо қилган калимаси ва У зотдан бўлган руҳсан. Роббинг ҳузурида бизга шафоатчилик қил. Бизнинг нима бўлаётганимизни кўрмаяпсанми? Бизга етган нарсани кўрмаяпсанми?» дейишади. «Шубҳасиз, Роббим бугун бир ғазабга келдики, ундан олдин ҳеч бунга ўхшаш ғазабга келмаган эди. Бундан кейин ҳам зинҳор бунга ўхшаш ғазабга келмайди», дейди. У ўз гуноҳини гапирмайди ва: «Ўзимни биламан. Ўзимни биламан. Сизлар мендан бошқага боринглар. Сизлар Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламга боринглар», дейди.

Улар менинг ҳузуримга келиб: «Эй Муҳаммад! Сен Аллоҳнинг Расулисан. Анбиёларнинг охиргисисан. Аллоҳ сенинг аввалги ва охирги гуноҳларингни мағфират қилган. Роббинг ҳузурида бизга шафоатчилик қил. Бизнинг нима бўлаётганимизни кўрмаяпсанми? Бизга етган нарсани кўрмаяпсанми?» дейишади. Шунда мен жўнаб, Аршнинг остига етиб бораман. Роббимга сажда қилган ҳолимда ииқиламан. Сўнгра Аллоҳ менга фатҳ қиласи ва Ўзининг ҳамдларини ва Унга айтиладиган гўзал саноларни илҳом қиласи. Буни мендан олдин бирорга фатҳ қилмаган бўлади. Кейин: «Эй Муҳаммад! Гапир, гапингга қулоқ осилади. Сўра, бериласан. Шафоат қил, шафоатинг қабул бўлади», дейди. Шунда мен бошимни кўтараман ва: «Эй Роббим! Умматим! Умматим!» дейман. «Эй Муҳаммад! Умматингдан зиммасида ҳисоб бўлмаганларини жаннат эшикларининг ўнг эшигидан кирит. Улар бундан бошқа эшикларда одамларга шерикдирлар», дейилади. Муҳаммаднинг жони қўлида бўлган Зот ила қасамки, жаннат эшикларининг кесакилари ораси худди Макка ва Ҳажар ёки худди Макка ва Бусро чаликдир», дедилар».

Бухорий ва Муслим ривоят қилишган.

Ҳажар – Мадина яқинидаги юртнинг номи.

Бусро – Шомдаги шаҳарнинг номи.

(Маълумки, Иброҳим алайҳиссалом ҳеч қачон ёлғон гапирмаганлар. Бу ҳақда Аллоҳ таолонинг ўзи Қуръони Каримда хабар беради ва Расулуллоҳ алайҳиссалом ҳам бу ҳақиқатни ҳадисларидан бирида таъкидлаб айтадилар. Фақат уч марта сиртдан ёлғонга ўхшаш, асли рост гапларни гапирганлар: биринчиси: мушриклар ўз байрамларига чақириб келишганида «мен bemorman» деганлар. Мушриклар у кишини касал деб ўйлаб, холи қолдиришган. У киши эса, бу гап билан мушрикларнинг ширкидан қалблари дардга тўлиб кетганини ирода қилганлар; иккинчиси: мушрикларнинг барча бутларини синдириб ташлаб, фақат биттасини қолдирганлар. Мушриклар келиб: «Буни ким қилди?» деб сўрашганда, ўша омон қолган ягона бутни кўрсатиб: «Буни манави, уларнинг каттаси қилди. Агар гапирадиган бўлсалар, улардан сўраб кўринглар», деб киноя қилганлар; учинчиси: Сора онамиз билан Мисрга ҳижрат қилганларида, у ер подшоҳининг зулмидан сақланиш учун аёлларини «синглим» деганлар ва бунда диний қардошликни, яъни барча мусулмонлар бир-бирларига акаука, опа-сингил эканларини назарда тутганлар. Лекин асли росту, сиртдан ёлғонга ўхшаш шу гаплари учун ҳам хижолат бўлар эканлар... - Тарж.)

«Бу - Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам» китобидан